

คำชี้ขาดความเห็นแย้งความผิดฐานยกยอก (ชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๘๖/๒๕๕๔)

ป.วิ.อ. สิทธิศักดิ์อาญามาฟ้องระงับ (มาตรา ๓๙ (๒))

อัยการจังหวัดมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาฐานยกยอกทรัพย์ซึ่งเป็นความผิดอันยอมความได้ ผู้ว่าราชการจังหวัดแย้งคำสั่งไม่ฟ้อง ส่งสำนวนให้อัยการสูงสุดชี้ขาด

อัยการสูงสุดมีคำสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติม และส่งสำนวนคืนเพื่อดำเนินการ ต่อมาพนักงานสอบสวนแจ้งว่าผู้รับมอบอำนาจของผู้เสียหายได้ถอนคำร้องทุกข์และส่งใบต่อคำให้การและบันทึกการถอนคำร้องทุกข์ความผิดอันยอมความมารวมสำนวน อำนาจในการพิจารณามีคำสั่งคดีนี้เป็นอำนาจของอัยการสูงสุด อัยการจังหวัดไม่มีอำนาจสั่งยุติการดำเนินคดี

ผู้รับมอบอำนาจจากผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์ความผิดอันยอมความได้ เมื่อพ้นกำหนดที่หนังสือมอบอำนาจมีผลบังคับใช้แล้ว ถือไม่ได้ว่าเป็นการถอนคำร้องทุกข์ของผู้เสียหาย สิทธิศักดิ์อาญามาฟ้องยังไม่ระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๒)

คดีนี้ เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔ นาย ค. ผู้รับมอบอำนาจจากบริษัท อ. ผู้เสียหาย ได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับนาย ณ. ผู้ต้องหา ฐานยกยอกโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่เข้าซื้อไปจากผู้เสียหายแล้วนำไปขายให้บุคคลอื่น

พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานยกยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ ผู้ต้องหาหลบหนี ได้ขอศาลออกหมายจับไว้

สำนักงานอัยการคดีศาลแขวงได้รับสำนวน เป็นคดี ส.๒ และสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาฐานยกยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒

ผู้ว่าราชการจังหวัด แยกคำสั่งไม่ฟ้อง และส่งสำนวนคดีมายังอัยการสูงสุดเพื่อชี้ขาด ซึ่งสำนักงานคดีอัยการสูงสุด ได้รับเป็นสำนวนคดีชี้ขาดความเห็นแย้ง

อัยการสูงสุดมีคำสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการ

ต่อมา พนักงานสอบสวนมีหนังสือ แจ้งว่านาย ค. ผู้รับมอบอำนาจของผู้เสียหายได้ถอนคำร้องทุกข์ตามใบต่อคำให้การและบันทึกการถอนการร้องทุกข์ความผิดอันยอมความได้ของนาย ค.

อัยการจังหวัดคดีศาลแขวง มีคำสั่งยุติการดำเนินคดี โดยเห็นว่า คดียกยอกเป็นคดีความผิดต่อส่วนตัว ผู้เสียหายขอถอนคำร้องทุกข์ สิทธิศักดิ์อาญามาฟ้องเป็นอันระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๒) รองอธิบดีอัยการเขตได้รับทราบคำสั่งยุติการดำเนินคดี และได้เสนอผู้ว่าราชการจังหวัดทราบกรณีผู้เสียหายขอถอนคำร้องทุกข์ หลังจากนั้น อัยการจังหวัดคดีศาลแขวงมีหนังสือ แจ้งคำสั่งยุติการดำเนินคดีไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อแจ้งแก่ผู้ร้องทุกข์และผู้ต้องหา

อัยการสูงสุดได้พิจารณาสำนวน ส.๒ ของสำนักงานอัยการคดีศาลแขวงแล้ว เห็นว่า สำนวนคดีดังกล่าว อัยการจังหวัดคดีศาลแขวงได้มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องและได้ออกคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา อันเป็นการปฏิบัติตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๓ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้แย้งคำสั่งไม่ฟ้องและส่งสำนวนให้อัยการสูงสุดเพื่อชี้ขาดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ อัยการจังหวัดคดีศาลแขวงจึงไม่มีอำนาจที่จะออกคำสั่งใด ๆ ในสำนวนดังกล่าวได้อีก ถึงแม้ว่าในชั้นพิจารณาชี้ขาดอัยการสูงสุดจะได้ส่งสำนวนคืนเพื่อให้ทำการสอบสวนเพิ่มเติม อัยการจังหวัดคดีศาลแขวงก็มีหน้าที่เพียงดำเนินการให้มีการสอบสวนเพิ่มเติม แล้วส่งผลการสอบสวนเพิ่มเติมพร้อมสำนวนให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อนำส่งอัยการสูงสุดเพื่อชี้ขาด แม้ว่าในระหว่างการสอบสวนเพิ่มเติม พนักงานสอบสวนจะมีหนังสือแจ้งว่าผู้รับมอบอำนาจจากผู้เสียหายได้ถอนคำร้องทุกข์และได้ส่งคำให้การกับบันทึกถอนการร้องทุกข์มายังอัยการจังหวัดคดีศาลแขวง อัยการจังหวัดคดีศาลแขวงก็ต้องส่งคำให้การกับบันทึกถอนการร้องทุกข์ดังกล่าวพร้อมสำนวนไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อนำส่งอัยการสูงสุดพิจารณา ถึงแม้ว่าอัยการจังหวัดคดีศาลแขวงจะเห็นว่าผู้เสียหายได้ถอนคำร้องทุกข์ในคดีความผิดต่อส่วนตัว อัยการจังหวัดคดีศาลแขวงก็ไม่มีอำนาจที่จะสั่งยุติการดำเนินคดีในสำนวนดังกล่าว ดังนั้น คำสั่งยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาของอัยการจังหวัดคดีศาลแขวงจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๓ และไม่ชอบด้วยระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๕๔ แม้ว่าร่องอธิบดีอัยการเขต จะได้รับทราบคำสั่งยุติการดำเนินคดีและอัยการจังหวัดคดีศาลแขวงได้มีหนังสือแจ้งคำสั่งยุติการดำเนินคดีไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อให้แจ้งผู้ร้องทุกข์และผู้ต้องหาทราบ ก็ไม่มีผลให้เป็นการยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาตามระเบียบที่อัยการสูงสุดได้วางไว้ในระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๕๔

ได้พิจารณาหนังสือมอบอำนาจ บริษัท อ. ผู้เสียหาย ได้มอบอำนาจให้นาย ค. ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาในความผิดฐานยักยอก โดยในข้อ ๑ ระบุให้มีอำนาจ “ร้องทุกข์ แจ้งความดำเนินคดีอาญา ถอนคำร้องทุกข์” แต่ในวรรคท้ายของหนังสือมอบอำนาจดังกล่าวก็ได้ระบุว่า “ทั้งนี้ หนังสือมอบอำนาจฉบับนี้มีอายุถึงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๙”

คดีนี้ นาย ค. ผู้รับมอบอำนาจจากผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาฐานยักยอกในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๙ โดยใช้หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวประกอบการร้องทุกข์ ซึ่งเป็นการร้องทุกข์ภายในวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๙ ที่หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวยังมีผลบังคับใช้อยู่ และเป็นการร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาภายในกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ซึ่งเป็นวันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๖ จึงเป็นการร้องทุกข์โดยชอบ

แต่ตามหนังสือสถานีตำรวจภูธรอำเภอ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๐ ที่พนักงานสอบสวนมีถึงอัยการจังหวัดคดีศาลแขวงเพื่อแจ้งให้ทราบว่า ในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๐ นาย ค. ได้ถอนคำร้องทุกข์ไม่ประสงค์ให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับผู้ต้องหาเนื่องจากได้รับการชดเชยความเสียหายเป็นที่พอใจแล้วและพนักงานสอบสวนได้ให้นาย ค. ถอนคำร้องทุกข์ไปตั้งแต่วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๐ โดยมีใบต่อคำให้การของนาย ค. ที่

ให้การเพิ่มเติมต่อพนักงานสอบสวนในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๐ ว่า ผู้ต้องหาได้นำเงินไปซดใช้ให้กับบริษัท อ. เป็นที่พอใจแล้ว นาย ค. จึงมาถอนคำร้องทุกข์โดยไม่ประสงค์ให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับผู้ต้องหาอีกต่อไป จึงขอถอนคำร้องทุกข์ นั้น เป็นการขอถอนคำร้องทุกข์เมื่อพ้นกำหนดวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๙ ที่หนังสือมอบอำนาจมีผลบังคับใช้ไปแล้ว ไม่ปรากฏว่าบริษัท อ. ผู้เสียหาย ได้มีหนังสือมอบอำนาจฉบับใหม่มอบให้นาย ค. ไปถอนคำร้องทุกข์ดังที่นาย ค. ให้การแต่อย่างใด

ดังนั้น การที่นาย ค. ถอนคำร้องทุกข์ตามคำให้การในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๐ และตามบันทึกถอนการร้องทุกข์ความผิดอันยอมความได้ในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๐ จึงถือไม่ได้ว่าเป็นการถอนคำร้องทุกข์ของบริษัท อ. ผู้เสียหาย สิทธินาคดีอาญามาฟ้องผู้ต้องหาในความผิดฐานยักยอกจึงยังไม่ระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๒) ดังที่อัยการจังหวัดคดีศาลแขวงได้มีคำสั่งยุติการดำเนินคดีจึงเป็นกรณีที่อัยการจังหวัดคดีศาลแขวงออกคำสั่งยุติการดำเนินคดีไม่ถูกต้อง

อัยการสูงสุดมีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งยุติดำเนินคดีกับผู้ต้องหาฐานยักยอกของอัยการจังหวัดคดีศาลแขวง และสั่งสอบสวนเพิ่มเติมในประเด็นดังนี้

๑. สอบสวนกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัท อ. ให้ได้ความว่า บริษัทผู้เสียหายได้รับเงินซดใช้จากผู้ต้องหาครบถ้วนตามราคารัพย์ที่ถูกยักยอกไปหรือไม่ หากไม่ครบ ได้รับซดใช้เป็นจำนวนเท่าใด และบริษัทผู้เสียหายยังมีความประสงค์จะดำเนินคดีกับผู้ต้องหาอยู่หรือไม่ หากไม่ประสงค์จะดำเนินคดีกับผู้ต้องหาและประสงค์จะถอนคำร้องทุกข์ก็ให้กรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทผู้เสียหายตามจำนวนที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองการจดทะเบียน ไปทำการถอนคำร้องทุกข์กับพนักงานสอบสวน หรือมีหนังสือมอบอำนาจให้บุคคลไปทำการถอนคำร้องทุกข์กับพนักงานสอบสวน

หากบริษัทผู้เสียหายได้ถอนคำร้องทุกข์กับพนักงานสอบสวนโดยถูกต้องตามกฎหมายแล้วก็ให้พนักงานสอบสวนส่งเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการถอนคำร้องทุกข์และบันทึกคำให้การของบริษัทผู้เสียหายหรือผู้รับมอบอำนาจจากบริษัทผู้เสียหายที่ยืนยันการถอนคำร้องทุกข์ ไปให้อัยการสูงสุดประกอบการพิจารณา

๒. ถ้าบริษัทผู้เสียหายยังมีความประสงค์จะดำเนินคดีกับผู้ต้องหาและมิได้มีการถอนคำร้องทุกข์ก็ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมแล้วให้ส่งผลการสอบสวนเพิ่มเติมไปยังอัยการสูงสุดเพื่อชี้ขาดต่อไป

